

не и разгромяване на Горянското движение Държавна сигурност вербува и използва хиляди агент-провокатори, които юдински предаваха неопитните млади борци в ръцете на палачите. Една след друга горянските групи бяха ликвидирани в буквалния смисъл на думата. Много загиваха в сражения, а тези, които бяха залавяни с предателство, обикновено не стигаха до съд — бяха умъртвявани в подземията на Държавна сигурност. Последваха десетки процеси със стотици подсъдими. Единици оцеляха след години, прекарани в комунистическите затвори и концлагери. Останалите отдавна почиват в неизвестни гробове, забравени от всички даже и днес, при демокрацията, за която те се пожертваха.

Ще спомена имената само на ръководителите: Герасим Тодоров, Христо Бузов, Костадин Дейков, Георги Маринов Търпанов, братя Атанас и Иван Баталови, Цанко Цанков (Мечето), Стайко Калинчев, Георги Комитов, Спас Асенов, Ценка Чалъкова, Атанас Ватахски и мн. др. С това бих напомнил на днешните „демократи“, че за да се изявяват те днес на „политическото театро“, други трябвало да жертват живота си, младостта и здравето си (и какво от това, че „живите“ са с мизерни пенсии и нямат пари да си купят лекарства за многобройните си болести, придобити в затворите и концлагерите!).

След разгрома на Горянското движение (1953–1954 г.) народът ни разбра, че е безсмислено да се жертва в открита борба с комунизма, и се отдаде на пасивна съпротива, която продължи най-дълго, т.е. до самото рухване на комунистическата система.

* * *

Предлаганият сборник от статии за съпротивата на българския народ срещу комунистическата власт — дело на млади историци, музейни работници от окръжните архиви — е само едно добро начало, което частично и непълно разкрива зловещата истина за комунистическото господство и борба-